

Докато пътуваше по магистрала „Уест Сайд“, Елайза поглеждаше към река Хъдсън през прозореца на тъмносиния седан. Опитваше се да се съсредоточи над предстоящия ден, но мислите ѝ непрекъснато се въртяха около пикника на Джейни.

Доколкото знаеше, Джейни беше единственото дете в класа без баща.

Имаше деца с разведени родители, но бащите им бяха живи, все още част от живота на децата си. Те щяха да отидат на пикника. Докато двете с Джейни щяха да бъдат сами.

Тя имаше пари, природата я бе благословила с красота и талант, бе постигнала много, затова често си повтаряше, че трябва да е благодарна.

Но пък загубата на Джон бе безвъзвратна. Двете с Джейни живееха добре, но в живота им зееше празнина. Елайза бе изгубила мъжа, когото обичаше, а дъщеря ѝ така и не бе опознала баща си.

Елайза бе твърдо решена да създаде нормален живот на детето и досега всичко бе вървяло чудесно. Но Джейни тръгна на училище и предстояха все повече концерти, пиеси, спортни събития, по време на които родителите щяха да ръкопляскаат и да подвикват окуражително на децата си. Постепенно дъщеря ѝ щеше да усети с болезнена яснота, че баща ѝ не е до нея.

Седанът зави по Петдесет и седма. Вниманието на Елайза бе привлечено от операторите и репортери, събрали се на тротоара пред централата на „Кий Нюз“.

- Какво става днес? – попита шофьорът, когато паркира до тротоара. – Да не би президентът да идва на посещение.

- Ами – отвърна от задната седалка Елайза. – Нали е последният ден на Констанс Йънг.

- А, да. Сутринта говореха по радиото. Разправяха, че щяла да изкарва по двайсет милиона на година на новата си работа. Истина ли е?

- Може и да е малко преувеличено – отвърна тя, – но със сигурност ще изкарва много пари.

- Знаех си аз, че съм си избрал неподходяща професия. – Шофьорът сви рамене, слезе и заобиколи автомобила, за да ѝ отвори вратата.

Едва протегнала дългите си крака, репортерите се втурнаха към нея.

- Ще ви липсва ли Констанс Йънг? – попита един от тях и завря микрофона под носа на Елайза.

- Констанс бе една от забележителните фигури в „Кий Нюз“. Ще ни липсва на всички.

Тя се отправи към входа на студиото.

- Констанс Йънг изостави кораба! – провикна се друг репортер. – Мислите ли, че почитателите ѝ ще я последват?

- На това му се казва въпрос за милиони! – отвърна Елайза и влезе през въртящата се врата.

Качи се с асансьора до кабинета си и погледна часовника. Оставаха ѝ петнайсет минути до редакторската оперативка за „Вечерни заглавия“.

Имаше време, колкото да се види с асистентката си, да избере какво да облече и да прегледа последните подробности около днешния обяд.

Пейдж Тингъл говореше по телефона, когато Елайза влезе в малкото помещение, свързано с големия кабинет на водещата.

- Не. Жълто – намръщи се Пейдж. – Лалетата на масите трябва да са жълти. Жълтите са любимите на госпожица Йънг.

Елайза наблюдаваше как асистентката ѝ клати глава и извива отчаяно очи.

Пейдж въздъхна дълбоко, докато изслушваше отговора, който очевидно никак не ѝ се нравеше.

- Знам, че хората ще пристигнат след час – отвърна тя. – Добре, ще преглътнем розовите.

Елайза прегледа листчетата със съобщения, оставени на самия край на бюрото.

- Не се притеснявай, Пейдж. Сигурна съм, че всичко ще бъде чудесно.

- Не мога да не се ядосвам – призна другата жена. – Така ми се иска всичко днес да мине добре.

- Ще мине, Пейдж, ще мине – увери я тя. – „Барбета” съществува повече от половин век. Това е съвършеното място за прощален обяд. Едва ли някой ще си позволи да се държи гадно в подобна божествена обстановка.

В съблекалнята до кабинета Елайза прегледа закачалките с рокли, поли и панталони, докато най-сетне се спря на розовия костюм на „Шанел”. Той ѝ беше любим, въпреки че рядко го обличаше за вечерните предавания.

Обикновено избираше тъмносиньо или черно, кафяво, синьо или бежово за „Вечерни заглавия”.

Сложи си съвършено скроения панталон, остави колосаната риза, с която бе дошла на работа, накрая посегна към марковото сако. Докато се оглеждаше, забеляза, че от розовото кожата ѝ изглежда свежа, а дългата ѝ до раменете кестенява коса – по-гъста и лъскава. Дори очите ѝ ставаха по-сини. Тази дреха бе истинско вълшебство.

Приключи с преобличането и слезе на долния етаж.

Докато вървеше към овалната зала, забеляза през стъклените стени, че продуцентите и сценаристите на „Вечерни новини” вече са се събрали, за да обсъдят важните събития по света, които щяха да бъдат съобщени до вечерта. Когато влезе в Аквариума, където се вземаха решенията за онова, което нацията ще види и ще чуе, разбра, че темата на разговора е последното тазсутрешно предаване на Констанс Йънг.

- Почти ме накара да повярвам, че си тръгва с огромно нежелание. Съзлите ѝ изглеждаха съвсем истински – заяви Рейндж Блок, изпълнителният продуцент на вечерното предаване.

- Ти шегуваш ли се? Плачеше от радост, защото сигурно се е сетила какви пари ще получава – обади се един от сценаристите. – И не ми казвайте, че не е преценила заминаването си така, че да закове десетката. Констанс отлично знае какво внимание се обръща на рейтинга в момента. Искане да докаже на „Кий Нюз” с каква власт разполага и колко доларчета ще им измъкне изпод носа.

- Ако питате мен, добре че се отървахме. Да си я държат там.

- Лесно ти е да го кажеш. Ти не отговаряш за новинарските емисии. „Ключ за Америка” носи по пет милиона долара на година. Зрителите, които ще последват Констанс, ще струват куп пари на „Кий Нюз”.

- Помисли само на какво напрежение е подложена. Ами ако не достигне желаните рейтинг в другото предаване?

- Не плачи за мен, Аржентина! Гордостта ѝ може и да бъде наранена, но тя се е уредила за цял живот...